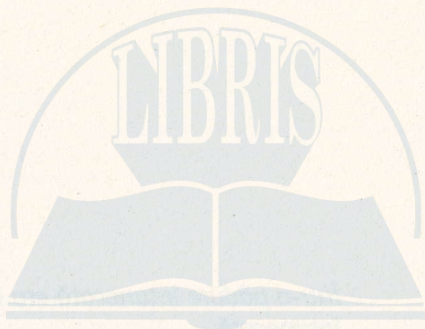

Ruth Ware

Într-o pădure întunecată

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman

3
TREI

Alerg.

Alerg printr-o pădure luminată de lună. Crengile mi se agață de haine și picioarele mi se împiedică în ferigile încărcate de zăpadă.

Mărăcinii îmi julesc mâinile. Respirația îmi spintecă gâtlejul. Mă doare. Totul mă doare.

Dar alerg. Pot să fac asta.

De fiecare dată când alerg, am în minte câte o mantră¹. Fie timpul pe care vreau să-l scot, fie frustrările de care mă eliberez lovind asfaltul cu picioarele.

De data asta, înăuntrul meu răsună un singur cuvânt, un singur gând.

James. James. James.

Trebuie să ajung acolo. Trebuie să ajung la drum înainte să...

Și, în cele din urmă, îl văd — un șarpe de asfalt negru în lumina lunii — și aud apropiindu-se hurelul unui motor, iar razele albe ale farurilor strălucesc atât de tare

---

¹ Formulă sacră în brahmanism.

că mă dor ochii, făcând trunchiurile negre ale copacilor să semene cu niște tăieturi pe fundalul luminii.

Oare am să ajung la timp?

Cu inima duduindu-mi în piept, cobor ultimii treizeci de metri, împiedicându-mă de arbori căzuți.

James.

Dar ajung prea târziu — mașina e prea aproape, n-o pot opri.

Sar pe asfalt cu mâinile desfăcute.

— *Oprește!*

Unu

Doare. Totul mă doare. Lumina din ochi, junghiul din cap. Am mâinile pătate de sânge și îi simt izul în nări.

— Leonora?

Vocea e estompată de ceața durerii. Încerc să clatin din cap, buzele mele nu pot rosti niciun cuvânt.

— Leonora, ești în siguranță, ești la spital. Te ducem să-ți facem o tomografie.

E o femeie. Îmi vorbește clar și tare. Vocea ei mă doare.

— Vrei să sunăm pe cineva?

Încerc din nou să clatin din cap.

— Nu te mișca, spune ea. Ai fost rănită la cap.

— Nora, șoptesc eu.

— Vrei s-o sunăm pe Nora? Cine e Nora?

— Eu... numele meu.

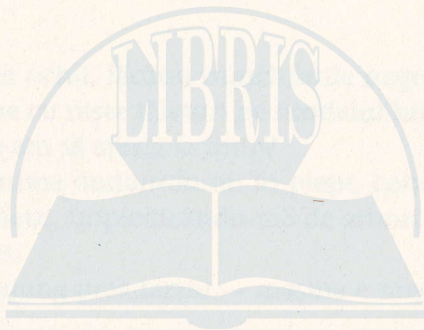
— Bine, Nora. Încearcă să te relaxezi. N-o să te doară.

Dar mă doare. Totul mă doare.

Ce s-a întâmplat?

Ce-am făcut?

Doi

Imediat ce m-am trezit, mi-am dat seama că era o zi bună pentru alergat în parc, pentru traseul meu cel mai lung, de aproape cincisprezece kilometri. Se simțea mirosul ploii de peste noapte, soarele de toamnă se strecura printre jaluzelele de răchită, aurind cearșafurile, și se vedeau frunzele îngălbenite pe margini ale platanului de pe stradă. Am închis ochii și m-am întins, ascultând zgomotele caloriferului și gălăgia înăbușită a traficului, simțindu-mi fiecare mușchi și bucurându-mă de ziua care mă aștepta.

Așa îmi încep toate diminețile. Poate pentru că locuiesc singură — asta îți permite să-ți faci tabieturi, fără să fii deranjat de nimeni, nici de colegi de apartament care-ți beau ultimele guri de lapte, nici de pisici care scuipă gheme de păr pe covor. Ai garanția că, la trezire, găsești în dulap tot ce-ai lăsat acolo când te-ai culcat. Deții controlul.

Sau poate are legătură cu faptul că lucrez de-acasă. Când nu ai o slujbă de birou cu program de la nouă la cinci, e foarte ușor ca zilele să devină indistincte, să se contopească. Te poți trezi că încă ești în capot la cinci

după-amiaza și că singurul om pe care l-ai văzut toată ziua a fost băiatul care-ți aduce laptele. Sunt zile în care nu aud nicio voce de om, în afară de cele de la radio. Și știi ceva? Îmi place foarte mult așa. E o viață bună pentru o scriitoare, din multe puncte de vedere — stai singură cu vocile din capul tău, cu personajele pe care le-ai creat; când e liniște în jur, devin cât se poate de reale. Dar nu e neapărat cel mai sănătos mod de viață. Așa că e important să-ți faci o rutină. Ca să ai ceva de care să te agăți, ceva care să-ți permită să deosebești zilele lucrătoare de weekend.

Iată cum îmi încep ziua.

La șase și jumătate, când pornește centrala termică, mă trezește vuietul de aprindere al cazanului. Mă uit la telefon — numai ca să mă asigur că lumea nu s-a sfârșit peste noapte — și rămân întinsă în pat, ascultând șuierul și trosnetele caloriferului.

La ora șapte, pornesc radioul deja setat pe *Programul de azi* de la Radio 4 și întind mâna să apăs butonul de la cafetiera încărcată cu apă și cafea cu o noapte înainte — cafea Carte Noire pusă într-un filtru de hârtie cu marginile îndoite. Faptul că stau într-un apartament mic prezintă câteva avantaje. Unul dintre ele e că pot ajunge atât la frigider, cât și la cafetieră fără să mă ridic din pat.

De obicei, cafeaua e gata când se termină știrile principale, după care ies de sub pilota mea călduroasă și o beau cu un pic de lapte și o felie de pâine prăjită cu dulceață de zmeură (fără unt — nu pentru că așa e dietetic, ci pentru că nu-mi place să le amestec).

Ce se întâmplă apoi depinde de vreme. Dacă plouă sau n-am chef să ies la alergat, fac un duș, îmi verific e-mailul și îmi încep ziua de lucru.

Astăzi a fost o zi foarte frumoasă și am avut poftă să ies, să calc pe frunze uscate și să simt vântul în față.

Mi-am pus un tricou, șosete și jambiere, m-am dus la ușa și m-am încălțat cu adidașii, apoi am coborât cele trei scări până la parter și am ieșit pe stradă, în lume.

Când m-am întors — încinsă, transpirată și sleită de vlagă —, am stat mult timp sub duș, gândindu-mă la ce aveam de făcut peste zi. Trebuia să-mi comand mâncare de pe internet, pentru că nu mai aveam aproape nimic în frigider. Trebuia să revăd versiunea redactată a cărții mele — promisesem s-o trimit înapoi redactoarei în cursul săptămânii și nici măcar nu mă apucasem de ea. Și trebuia să mă uit pe e-mailurile primite prin formularul de contact de pe site-ul meu, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de multă vreme, dar îl tot amânasem. Cele mai multe erau *spam* — orice mijloc de verificare ai folosi, tot nu poți împiedica botneturile². Dar uneori găsesc și chestii utile: mi se cer texte de prezentare sau exemplare pentru recenzii. Iar uneori, primesc... mesaje de la cititori. De obicei, oamenii îmi scriu să-mi spună că le-a plăcut cartea mea, însă am primit și e-mailuri în care mi se spunea ce persoană îngrozitoare sunt. Dar chiar și când primesc mesaje frumoase, tot e ciudat și stânjenitor ca să-ți spună cineva *cum* a reacționat față de gândurile tale intime — e ca și când ai citi părerea cuiva despre jurnalul tău. Nu știu dacă am să mă obișnuiesc vreodată cu asta, oricâte cărți voi mai scrie. Poate că tocmai de aceea nu mă trage inima să-mi citesc e-mailurile.

² Un botnet este o rețea de calculatoare infectate cu un soft nociv, care comunică între ele prin intermediul internetului și care execută diferite sarcini stabilite de creatorul softului.

După ce m-am îmbrăcat, mi-am pornit laptopul și am început să mă uit pe mesaje, ștergându-le pe cele *spam*: Viagra, promisiunea că „o să-mi satisfac femeia“, rusoaice fierbinți.

Iar apoi...

Către: Melanie Cho; kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk; T Deauxma; Kimayo, Liz; info@LNShaw.co.uk; Maria Tatibouet; Iris P. Westaway; Kate Owens; smurphy@shoutlinemedia.com; Nina da Souza; French, Chris

De la: Florence Clay

Subiect: PETRECEREA BURLĂCIȚELOR PENTRU CLARE!!!

Clare? Nu cunoșteam nicio Clare, în afară de...

Inima a început să-mi bată mai tare. Dar nu avea cum să fie ea. N-o mai văzusem de zece ani.

Timp de un minut, degetul meu a rămas suspendat irațional deasupra butonului de ștergere. În cele din urmă am dat clic și am deschis mesajul.

SALUTARE TUTUROR!!!

Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu e Flo și sunt cea mai bună prietenă a lui Clare din facultate. Sunt și — zgomot de tobe! — domnișoara ei de onoare!! Așa că, după cum cere tradiția, eu o să-i organizez PETRECEREA BURLĂCIȚELOR!!!

Am stat de vorbă cu Clare și — după cum vă puteți închipui — nu vrea nici boa de pene roz, nici penisuri de cauciuc. Așa că o să fie ceva mai sofisticat: un weekend în Northumberland, aproape de unul dintre locurile ei